

๓๖ แม่ชอบฆ่าสัตว์ทำอาหาร

คุณแม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ ชีโมโห ชอบทานอาหารที่ต้องฆ่าสัตว์สด ๆ จึงจะอร่อย ลูกพยายามบอกให้ท่านเลิกเบียดเบียนชีวิตสัตว์ที่มาทำอาหาร แต่คุณแม่บอกว่ามันเกิดมาเป็นอาหาร เราฆ่ามันไม่บาปหรอก

ปัจจุบันคุณแม่ป่วยด้วยโรค ๙ อย่าง ตั้งแต่ปวดขา ปวดต้นคอ เบาหวาน ความดัน โรคหัวใจ ฯลฯ และเคยประสบอุบัติเหตุบาดเจ็บสาหัส แต่รอดตายมาได้ ลูกบอกว่าโรคเหล่านี้อาจเกิดจากกรรมปาณาติบาต แต่คุณแม่บอกว่าหลวงพ่อบอกไม่ฆ่าสัตว์แต่ทำไมยังปวดขา ลูกจะทำอย่างไรจึงจะให้คุณแม่มีความคิดที่ถูกต้อง

คุณแม่ของลูกเคยเกิดอยู่ในสังคมเช่นไรจึงมีความเชื่อผิด ๆ ว่าฆ่าสัตว์ทำอาหารไม่บาป

ที่คุณแม่บอกว่าหลวงพ่อกำลังป่วยแต่
ทำไมยังปวดขา ลูกควรจะตอบท่านอย่างไร
และทำอย่างไรจึงจะแก้ไขให้คุณแม่มีความ
เชื่อที่ถูกต้องคะ

คุณครูไม่ใหญ่

คุณแม่ของลูกเคยเกิดในสังคมที่ไม่ได้
ฟังธรรม ไม่ได้ศึกษาธรรม ไม่ได้สนทนาธรรม
กับบัณฑิต จึงขาดปัญญา มีความเชื่อผิด ๆ
ที่ว่าสามเณรทำอาหารแล้วไม่บาปเพราะไม่ได้
ศึกษา ก็คิดเอง ว่าเอง เออเอง โม่เมเอง

ดังนั้นลูกควรบอกคุณแม่ว่าใครทำ
กรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม ตนจักต้องรับผล
ของกรรมนั้น ปลูกถั่วก็ต้องเป็นถั่ว ปลูกงา
ก็ต้องเป็นงา ปลูกถั่วจะเป็นงาไม่ได้ ปลูกงา
เป็นถั่วไม่ได้ ยกเว้นคนตาถั่ว มองเห็นถั่วเป็นงา
เห็นงาเป็นถั่ว

ต่างคนต่างก็มีกรรมเป็นของตน บางอย่างก็ไม่สมกับกรรมในปัจจุบันแต่สมกับกรรมในอดีต คือ การกระทำในปัจจุบันดี แต่ในอดีตดำเนินชีวิตผิดพลาด และกรรมในอดีตมาส่งผลก่อน เหมือนอย่างหลวงพ่อกเองไม่ใช่ปวดขาเพราะกรรมปัจจุบัน แต่เป็นเพราะกรรมในอดีตชาติ

ถ้าคุณแม่ของลูกยังฆ่าสัตว์ ต่อไปในชาติเบื้องหน้าก็จะมีอายุขัยสั้น มีโรคภัยไข้เจ็บมาก ให้บอกท่านว่า เลิกเถอะแม่ เลิกเถอะ ไม่คุ้มกับวิบากที่จะส่งต่อไปในอนาคต เลิกนะแม่นะ ไปบอกท่านด้วยความรักและปรารถนาดี

๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

